

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ У ДЗЕРКАЛІ ЗМІ:

**За повідомленнями
друкованих та інтернет-ЗМІ, телебачення і радіомовлення
23 липня 2013 р., вівторок**

ДРУКОВАНІ ВИДАННЯ

- Депутат бундестагу Вельманн: «Членство України в ЄС можливе в недалекому майбутньому»** *"Голос України"*3
- К-Г.Вельманн — депутат німецького парламенту від Християнсько-демократичного союзу — провідної партії правлячої в Німеччині коаліції, однопартієць канцлера А.Меркель. Як член парламентського комітету із зовнішньої політики він вхожий у коридори влади в багатьох країнах Європи і за океаном. Вважається в бундестазі експертом з українських проблем.
- Оппозиция сводит посты** *Ольга Куришко, "КоммерсантЪ" (Украина)*4
- В Партии регионов вчера не исключили, что могут поддержать эту инициативу. "Я слышал, что у нас есть как сторонники, так и противники этой идеи. Не знаю, как по этому поводу выскажется парламентское большинство, но я ведь тоже отношусь к большинству! Я считаю, что лучше совместить должности мэра и главы КГГА. Думаю, стоит поддержать этот законопроект", — заявил народный депутат Е.Карташов.
- Соглашение выводят на чистую воду** *Александр Радчук, "КоммерсантЪ" (Украина)*5
- Вчера представители оппозиции зарегистрировали в Верховной Раде проект закона о денонсации соглашения по вопросам пребывания Черноморского флота РФ на территории Украины. Действующий договор народные депутаты считают экономически невыгодным для Украины. Представители парламентского большинства заявили, что денонсация "харьковских соглашений" приведет к непредвиденным экономическим последствиям и ухудшению отношений с Россией.
- Парламенту предложили разобраться с бытовыми отходами** *Наталья Непряхина, "КоммерсантЪ" (Украина)*6
- С 2014 года может быть введен новый сбор для производителей и импортеров упаковки, средства от которого пойдут на оплату услуг по переработке отходов. А ставка налога за размещение непереработанного мусора в течение пяти лет должна постепенно увеличиться с 3 до 85 грн за тонну отходов. Производители уже заявили, что нововведение отразится на стоимости упаковки, за которую заплатит конечный потребитель.
- Посадовці ігнорують обов'язок спілкуватися державною мовою** *Валентина Кащенко, "Україна молода"*7
- Коли державі вже понад 20 років — якось трохи дивно вкотре повторювати прописану в Конституції й інших законах аксіому про те, що державна мова України — українська. Навіть якщо вже трохи більше року діє горезвісний закон Ківалова — Колесніченка «Про засади державної мовної політики», який надає неабиякі привілеї російській. «Якщо говорити про функціонування української мови, то в усіх сферах, крім поки що кінопрокату, спостерігаємо відкат назад», — констатує координатор руху «Не будь байдужим!» О.Левкова.

«Свобода» більше не хоче бути пугалом Віталій Пирович, «Комментарии».....8

Головна особа партії "Свобода" О.Тягнибок став першим і показовим прикладом партійних змін. Олег Ярославович поступово позбувається іміджу гіперрадикала, перетворюючись на респектабельного політика. Зараз очільник «Свободи» на людях частіше з'являється з лідерами інших опозиційних сил, ніж зі своїми соратниками, яким, по суті, залишив роботу з нішевим електоратом.

ІНТЕРНЕТ-ЗМІ

**Міліція затримала "свободівця" за побиття "тітушків" на акції 18 травня
Українська правда10**

Правоохоронці затримали активіста "Свободи" С.Бондара за підозрою у причетності до справи про побиття журналістів під час мітингу 18 травня. Про це на своїй Facebook-сторінці написав депутат від "Свободи" А.Ілленко.

Схемы Кивалова: Межрейсовая база моряков Таймер11

Несмотря на волну общественного недовольства вокруг захвата территории Межрейсовой базы моряков нардепом С.Киваловым под предлогом строительства церковно-приходской школы, депутаты Одесского городского совета проект поддержали.

**Михаил Чечетов: «Сбор с валютных операций может обменники в тень»
Сегодня.ua.....14**

Введение 10% сбора в Пенсионный фонд с операций по обмену валюты может привести к уходу в тень части валютных операций. Об этом заявил народный депутат М.Чечетов. При этом он добавил, что подобные предложение направлены на решение вопроса пополнения бюджета страны: "Сейчас один из главных вопросов – пополнение бюджета. Пытаются найти разные варианты, в том числе и за счет введения такого налога".

БЛОГИ

В'ячеслав Кириленко: «Злочинна байдужість уряду» pravda.com.ua.....14

"Звісно, політичні пристрасті і в Україні, і в Росії зараз б'ють через край: тут "врадівська справа", там-справа Навального. На тлі цих подій ми є свідками відвертого бажання приховати усі справжні обставини трагедії у Азовському морі, внаслідок якої загинуло четверо українських рибалок".

ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ

**Депутата Киевоблсовета обвиняют в хищении 500 миллионов гривен Интер,
Подробности15**

"Ударовец" рассказал, зачем новый закон о референдуме ТВі, Сьогодні15

**Украинцы доверяют СМИ и церкви, а политикам не доверяют вообще, -
опрос Телеканал новин 2416**

**«Яєчний теракт» організували сили в Україні, які готуються зірвати
євросаміт Телеканал ZIK, Люстрація16**

Чого очікувати від КСУ? Радіо Свобода, Ваша Свобода.....17

Депутат бундестагу Вельманн: «Членство України в ЄС можливе в недалекому майбутньому»*"Голос України"*

Карл-Георг Вельманн — депутат німецького парламенту від Християнсько-демократичного союзу — провідної партії правлячої в Німеччині коаліції, однопартієць канцлера Ангели Меркель. Як член парламентського комітету із зовнішньої політики він вхожий у коридори влади в багатьох країнах Європи і за океаном. Вважається в бундестазі експертом з українських проблем.

— *Пане Вельманн, ви вже багато років професійно займаєтеся українською політикою. Що вас приваблює в цій країні?*

— У комітеті з закордонних справ бундестагу кожний вибирає собі країну, яка здається йому найцікавішою. Я вибрав Україну, бо вона в перехідній фазі, там ще можна — разом з українськими політиками — багато чого змінити, багато чого досягти. Це дає почуття задоволення.

— *Ви багато разів бували в Україні, зустрічалися там з політиками на вищому рівні, опозицією та простими громадянами, наприклад, з футбольними фанатами під час чемпіонату Європи. Наскільки європейською здалася вам ця країна?*

— У тому, що Україна за своєю культурою, за своїми традиціями, за своєю релігією є частиною Європи, немає жодного сумніву. Київ — це європейська столиця. Західна частина України дещо ближча до західної Європи, східна ближча до Росії, яка, до речі, теж є частиною Європи. Та й на сході України, як свідчать останні опитування громадської думки, жителі здебільшого вітають зближення з Європейським Союзом.

— *Який у вас найяскравіший спогад про Україну?*

— Найяскравіше, мабуть, те, що представники всіх політичних партій, всіх верств населення говорили мені, що вони почуваються європейцями, які прагнуть скоріше потрапити до Європейського Союзу. У моїх українських співрозмовників іноді прохоплюються деякі сумніви щодо конкурентоспроможності України на західному ринку. Це ті само почуття, які були в 1993 році в Польщі. І там, коли Польща підписала Угоду про асоціацію, були побоювання, що західні підприємства, великі голландські сільськогосподарські фірми, наприклад, розорять польських фермерів. Але цього не сталося. Навпаки: капітал приплив до країни, ноу-хау прийшло до країни. Сьогодні Польща один із найсильніших і найнадійніших східних партнерів у ЄС. Такі ж можливості я бачу й для України. І навіть, можливо, ще більші, тому що технологічна база в Україні дуже сильна.

— *Ви є одночасно членом Німецько-російської та Німецько-української парламентських груп. Оскільки Україна нині вагається між ЄС і Росією, не чи приводить це вас самого до внутрішнього конфлікту?*

— У жодному разі. По-перше, у мене немає враження, що Україна вагається. Усі — і уряд, і прем'єр-міністр, і президент країни — прагнуть асоціації України з Європейським Союзом. Мені зрозуміла певна нерішучість українців у цьому питанні, бо Росія є найбільшим торговельним партнером України, і вони не хочуть побити горщики з росіянами. Але у країни має бути концепція на XXI століття. Потрібно перебороти уявлення, які панували в часи «холодної війни». Це тоді можна було говорити, входить Україна в ту чи іншу сферу впливу. Нині ми всі в Європі маємо об'єднатися. Така само роль і в Росії. Не як члена Європейського Союзу в недалекому майбутньому, а в тісній економічній і політичній асоціації з ЄС. У обох цих країн — європейська доля.

— *Понад рік тому ви висловилися за підписання Угоди про асоціацію з Україною. Чи не змінилися ваші погляди за цей час?*

— Шанси на підписання угоди останнім часом значно покращилися. Український парламент ухвалив велику кількість необхідних законів. Президент країни запевнив, що останні підготовчі заходи в узгодженні з європейськими інстанціями будуть проведені в строк. Таким чином до листопада, до саміту у Вільнюсі, все буде зроблено. А психологічні, юридичні перешкоди, зокрема, питання про звільнення пані Тимошенко... Ми завжди казали, що не втручаємося в юридичну сторону питання. Про це, зокрема, заявив міністр закордонних справ Німеччини в червні цього року на зустрічі із Президентом України в Києві. Ми не можемо оцінити, чи справедливі обвинувачення, які висувуються проти неї. Є тільки рішення Європейського Суду із прав людини, який установив, що в самому ході процесу були недоліки. На перший план нині вийшло питання, чи не можна з гуманітарних міркувань дозволити Тимошенко лікування за кордоном. Із цього приводу є пропозиції кількох західних країн, зокрема німці запропонували продовжити лікування в Берліні. І у мене створилося враження, що у відповідальних осіб в Україні така точка зору викликає розуміння й що триває пошук рішення.

— *Які прогнози у вас для України на вільнюський саміт?*

— Моя партія, коаліційний федеральний уряд кажуть: ми хочемо асоціації України в ЄС. Це бажана політична мета. Адже переговори з Угоди про асоціацію успішно завершені. Все вже висловлено та погоджено. Тепер залишилося тільки підписати і ратифікувати. І у мене враження, що підтримка асоціації України в ЄС зростає. Адже ми розуміємо: поки що йдеться не про вступ України до ЄС, а тільки про асоціацію. Якщо вона відбудеться, то я виходжу з того, що й повноправне членство України в ЄС можливе в недалекому майбутньому. Це шлях, по якому ми маємо йти в ХХІ столітті. Асоціація ж принесе велику технологічну, економічну та політичну користь насамперед Україні. Хочу також сказати, що нині у нас активно дебатуються енергетичні проблеми. Зокрема, нам далеко не байдуже, яким буде в майбутньому енергопостачання України, яка доля спіткає її трубопровідну систему. У цьому питанні ЄС підтримує вашу країну й всіма доступними методами допомагає гарантувати її енергозабезпечення. Ми хочемо перетворити Україну на платформу для енергетичного бізнесу.

<http://www.golos.com.ua/Article.aspx?id=298057>

Оппозиция сводит посты

Ольга Куришко, "Коммерсантъ" (Украина)

Вчера народный депутат Андрей Павловский ("Батькивщина") зарегистрировал в Верховной Раде законопроект о внесении изменений в закон "О столице Украины — городе-герое Киеве", предполагающий назначение главой Киевской городской государственной администрации исключительно лица, избранного на выборах киевского городского председателя. "При Викторе Януковиче киевлян лишили права выбирать местную власть и назначать мэра, которого они захотят, не подчиняясь каким-то донецким смотрящим! В сентябре оппозиция потребует рассмотреть вопрос об объединении должностей мэра и главы КГГА", — заявил Андрей Павловский.

В частности, Павловский предлагает изъять из действующего закона о столице ст. 10-1, в которой сказано, что КГГА является исполнительным органом Киевского городского совета и параллельно исполняет функции государственной исполнительной власти. При этом глава КГГА назначается Указом Президента. "Киевляне считают, что их волеизъявление превращается в фарс, поскольку городской председатель реально устраняется от власти и не имеет возможности реализовать свои предвыборные обещания", — сказано в пояснительной записке к документу.

Напомним, разграничение должностей мэра Киева и председателя КГГА произошло после того, как 7 сентября 2010 года Верховная Рада внесла незначительные изменения в закон о столице. Это дало возможность юристам Администрации Президента заявить, что решение Конституционного Суда от 25 декабря 2003 года, согласно которому председателем КГГА мог быть назначен только мэр Киева, не распространяется на новую редакцию закона.

Изменение закона о столице позволило Президенту Виктору Януковичу уволить мэра Киева Леонида Черновецкого с поста главы КГГА и назначить вместо него Александра Попова. При этом Черновецкий сохранил должность городского председателя.

В оппозиции поддержали инициативу Андрея Павловского. "Пока должности мэра Киева и главы КГГА разделены, у мэра нет инструментов для выполнения своих предвыборных обещаний, тогда как исполкомом руководит человек, который не имеет отношения к территориальной общине, а назначается президентом!" — возмущенно сказала заместитель главы парламентского комитета по вопросам государственного строительства и местного самоуправления Наталья Новак (УДАР). По ее словам, на рассмотрении комитета находится несколько законопроектов на эту тему, один из которых разработали во фракции УДАР.

Законопроект Андрея Павловского вчера был не единственным, касающимся организации власти в Киеве. Народный депутат Владимир Яворивский зарегистрировал в парламенте проект постановления о проведении в Киеве внеочередных выборов мэра и депутатов Киевского городского совета. В документе не указана конкретная дата выборов — предполагается, что они состоятся через 60 дней после того, как постановление вступит в силу. "Евросоюз неоднократно заявлял о том, что отказ от проведения выборов в Киеве нарушает все основы местного самоуправления! Законопроект Владимира Яворивского идет в одном русле с моим предложением", — сказал Андрей Павловский.

Наталья Новак сообщила, что на рассмотрении профильного парламентского комитета находится уже три документа о проведении выборов в Киеве. Ранее Верховная Рада отклонила несколько проектов постановления на эту тему.

По мнению экспертов, в Партии регионов не поддержат инициативу оппозиции объединить должности мэра Киева и главы КГГА. "Власть на это не пойдет! Должность главы КГГА — это подстраховка для Партии регионов, в случае если их кандидат проиграет выборы Петру Порошенко или Николаю Катеринчуку", — заявил директор Института глобальных стратегий Вадим Карасев. Примечательно, что сам Александр Попов ранее высказывался за то, чтобы вернуться к практике совмещения должностей мэра и главы КГГА. "Я считаю, что один человек должен персонально отвечать за развитие Киева. Это не чей-то каприз — столица требует того, чтобы решения принимались централизованно", — заявлял Попов.

В Партии регионов вчера не исключили, что могут поддержать эту инициативу. "Я слышал, что у нас есть как сторонники, так и противники этой идеи. Не знаю, как по этому поводу выскажется парламентское большинство, но я ведь тоже отношусь к большинству! Я считаю, что лучше совместить должности мэра и главы КГГА. Думаю, стоит поддержать этот законопроект", — заявил народный депутат Евгений Карташов.

<http://www.kommersant.ua/doc/2239208>

Соглашение выводят на чистую воду *Александр Радчук, "КоммерсантЪ" (Украина)*

Законопроект N0035 о денонсации соглашения между Украиной и Российской Федерацией по вопросам пребывания Черноморского флота РФ на территории Украины подготовил и внес в парламент народный депутат Владимир Яворивский. Автор документа утверждает, что действующие соглашения невыгодны для Украины с экономической точки зрения и угрожают национальной ее безопасности. "Украина за время пребывания ЧФ на ее территории не получила ни копейки в бюджет. Договор должен был действовать на условиях аренды, однако до сих пор не проведена инвентаризация и оценка тех объектов, которые занимает российский флот, не подписан акт передачи их в аренду", — заявил Яворивский. Кроме того, подписанные в Харькове соглашения, по мнению народного депутата, не ограничивают срок пребывания ЧФ на территории Украины 2042 годом.

Напомним, договор о продлении на 25 лет срока пребывания ЧФ РФ на территории Украины президент Украины Виктор Янукович и президент России Дмитрий Медведев подписали 21 апреля 2010 года в Харькове. Документ был ратифицирован Верховной радой 27

апреля того же года. Соглашение предусматривает, что за продление аренды военно-морской базы в Крыму Украина получает от России скидку на газ в размере \$100 за тысячу кубометров.

Следует отметить, что это уже не первая попытка оппозиции расторгнуть договор. В предыдущем созыве парламента законодательная инициатива народного депутата Андрея Парубия о денонсации "харьковских соглашений" не нашла поддержки — законопроект набрал 113 голосов при необходимых 226. В ответ на попытки расторгнуть соглашение Партия регионов внесла изменения в закон о регламенте, лишившие депутатов возможности инициировать денонсацию международных договоров. Однако Конституционный Суд признал изменения неконституционными и вернул парламентариям их права.

19 июня народные депутаты не поддержали аналогичный законопроект Владимира Яворивского: "за" проголосовали 152 парламентария. Однако господин Яворивский надеется, что оценка экономического ущерба от пребывания ЧФ РФ на территории Украины позволит найти необходимое количество голосов. "Сейчас Верховная рада имеет право в одностороннем порядке денонсировать соглашения, и ничего страшного я здесь не вижу — в будущем можно будет подписать другие",— считает он.— Меня поддерживают в моей фракции, и я рассчитываю на голоса внефракционных депутатов". Его коллеги из оппозиционных фракций обещают проголосовать за законопроект. ""Свобода" поддерживает денонсацию "харьковских соглашений", поскольку они подрывают государственный суверенитет",— заявил народный депутат Игорь Мирошниченко. "Это соглашение абсолютно бессмысленно с экономической точки зрения, его необходимо расторгнуть",— полагает народный депутат Павел Ризаненко.

При этом в Партии регионов считают, что инициатива Владимира Яворивского направлена на ухудшение отношений с Россией. "Мы не можем принимать безответственные решения, которые приведут к непредвиденным экономическим последствиям",— сказал "Б" заместитель председателя фракции Партии регионов Олег Царев. "Фракция КПУ за законопроект не проголосует. Авторы подобных инициатив понимают, что не найдут достаточного количества голосов,— они в очередной раз декларируют свою антироссийскую позицию",— отметил народный депутат Александр Голуб.

<http://www.kommersant.ua/doc/2239360>

Парламенту предложили разобраться с бытовыми отходами

Наталья Непряхина, "Коммерсантъ" (Украина)

Народные депутаты Андрей Шевченко, Максим Бурбак и Владимир Полочанинов (все — "Батькивщина") зарегистрировали законопроекты N2611а и 2612а, которые должны способствовать увеличению объемов переработки бытовых отходов. Уже с 1 января 2014 года для производителей и импортеров упаковки (отдельно или вместе с товарами) может быть введен новый сбор в размере 0,15-1,25 грн/1 кг в зависимости от материала упаковки. Самой дорогой может стать комбинированная упаковка, алюминиевая и произведенная из фольги, самой дешевой — из стекла. Сбор не будет платиться с экспортируемой упаковки, транзитной, упаковки весом до 10 кг, использованной повторно. С 2018 года ставки удвоятся.

Шевченко затруднился сказать, какой объем средств может быть получен от сбора, однако отметил, что деньги через спецфонд госбюджета будут идти на оплату услуг по переработке бытовых отходов. "Нас интересуют не конкретные суммы, а принцип. Справедливо, что за мусор, который сложно сортировать и перерабатывать, должны платить те, кто больше всего его производит, и потребитель, который пользуется товарами, например, в пластиковой упаковке",— поясняет Шевченко. Производители упаковки подтверждают, что увеличение налоговой нагрузки будут перекладывать на потребителя. "Рынок очень чувствительный,— говорит коммерческий директор компании "Аквадор" Владислав Левковский.— Учитывая, что наша упаковка из гофрокартона делается из макулатуры, то есть это третий-пятый цикл переработки материала, что нам, платить за каждый цикл? Сейчас макулатура дешевая — 50 грн/1 кг, а если добавить к ней 35 коп. налога на упаковку, то получится серьезное удорожание".

Директор по корпоративним зв'язкам компанії Efes Ukraine Валентин Бойницький відзначає, що введення збору приведе до подорожання продукції. "Ми позитивно ставимося до рішення проблем з переробкою відходів, однак я не впевнений, що ця заход буде ефективною, оскільки упаковка — це 35-40% всіх відходів, і галузь буде вирішувати проблему за всіх", — відзначає він, пропонуючи вирішувати проблему комплексно — від розподілу відповідальності на всіх учасників процесу до окремого збору сміття. За словами Андрія Шевченка, у споживача буде вибір: перейти на товар в більш екологічній упаковці або збільшити витрати. Це не перша подібна ініціатива, подібний законопроект був поданий Юлією Левочкиною (Поліція регіонів), але потім відкликаний.

Андрій Шевченко впевнений, що розміщення відходів на полігонах стане невигідним, так як буде збільшений екологічний податок за захоронення сміття. Це стане стимулом переробляти або утилізувати його, оскільки всього 5% відходів переробляється. Створювані щорічно 12-15 мільйонів тонн відходів зберігаються на 6 тисяч полігонів і 33 тисячі несанкціонованих свалок. Якщо ставка податку за розміщення малошкідливих відходів, до якої відноситься твердий побутовий сміття, становить 2,93 грн/т, то з 2014 року запропоновано збільшити ставку до 17 грн з підвищенням до 2018 року до 85 грн. Голова правління асоціації підприємств сфери обробки відходів "Чиста країна" Віктор Ржоткевич впевнений, що ця норма дозволить збільшити потужності з переробки сміття. Будівництво заводу коштуватиме 30-50 мільйонів євро. "Збільшувати екологічний збір потрібно, і це буде стимулювати перевізників до будівництва переробляючих потужностей, введення окремого збору сміття, щоб на полігонах менше зберігати відходів", — вважає він.

Один з учасників ринку обробки відходів відзначає, що проблема переробки складається також і в відсутності стабільних постачальників сировини, так як процес сортування сміття малорентабельний, і без державної підтримки не обійтись. Хоча запуск сортувальної лінії коштує від \$100 тисяч. В Севастополі, за його словами, в 2009-2010 роках застосовувалася практика компенсації за переробку сміття за рахунок місцевих бюджетів, однак проблеми з бюджетом змусили відмовитися від проекту. За думкою співрозмовника "Ъ", збільшення податкової навантаження може обернутися зростанням тарифів за вивіз і утилізацію сміття на 30-40% (в середньому по Україні тариф для населення становить 40 грн/кубометр). "При цьому населення не відчує від цього покращення якості послуги, во дворах не з'являться нові контейнери, нові безшумні сміщовози. В Польщі, наприклад, збільшена ціна на утилізацію, то є у них вигідно переробляти сміття. Але у нас цей варіант не пройде, адже в Польщі населення багатіше, і якщо ми введемо тариф в 100 грн на людину в місяць, чи хтось обрадується", — пояснює співрозмовник великого оператора ринку, який побажав залишитися анонімною. В той же час Ржоткевич впевнений, що тариф може збільшитися не більше ніж на 5%. При цьому витрати на транспортування відходів необхідно збільшити — в Києві з 24 грн до 50 грн/кубометр.

<http://www.kommersant.ua/doc/2239364>

Посадовці ігнорують обов'язок спілкуватися державною мовою *Валентина Кащенко, "Україна молода"*

Коли державі вже понад 20 років — якось трохи дивно всередині повторювати прописану в Конституції й інших законах аксіому про те, що державна мова України — українська. Навіть якщо вже трохи більше року діє горезвісний закон Ківалова — Колесніченка «Про засади державної мовної політики», який надає неабиякі привілеї російській. На щастя, так званий «закон Ка-Ка», за оцінками експертів, кардинально не змінив мовну політику країни. Економічних збитків — витрат на заміну вивісок у російськомовних регіонах, витрат на ринках реклами, музичної та кіноіндустрії та недоотриманий прибуток на ринках, які не виникли, — поки що не підрахував ніхто. Втім їх можна приблизно уявити за цифрами, які озвучували раніше. На одному із засідань парламентського Комітету з питань культури і духовності представник Міністерства Валентина Брусіло заявила, що на реалізацію закону потрібно до 17 млрд.

грн., щоправда, через деякий час чиновниця відмовилася від своїх слів. Суму витрат місцевої влади на реалізацію закону — 13—17 млрд. грн. називав екс-Президент Віктор Ющенко.

«Якщо говорити про функціонування української мови, то в усіх сферах, крім поки що кінопрокату, спостерігаємо відкат назад», — констатує координатор руху «Не будь байдужим!» Оксана Левкова. Поступово частіше на дорогах з'являються вказівники російською, ще більше російської мови звучить в ефірах вітчизняних телеканалів, і навіть раніше україномовні чиновники з найвищих управлінсько-виконавчих структур роздають коментарі вже російською мовою. Скажімо, для сезону літніх відпусток актуальні коментарі про все, що відбувається з квитками на потяги і підвищення цін на залізничний транспорт. Через екрани телевізорів, зокрема на каналі «Інтер», неодноразово закликав народ не хвилюватися з цього приводу міністр інфраструктури Володимир Козак (раніше традиційно і без проблем виступав українською) — винятково російською мовою. Мабуть, не найбільший гріх. Але посадовця глядачі сприймають не просто як того «кльоваго чувака» — коментує ситуацію він як офіційна особа, яка зобов'язана говорити державною мовою.

За результатами моніторингу публічних виступів регіональних чиновників стосовно дотримання мовного законодавства, яке рух «Не будь байдужим!» проводив ще до введення у дію Закону «Про засади державної мовної політики», майже два роки тому посадовці російськомовних регіонів послугоувалися у публічній діяльності російською, заявляючи: «А вам що, російська не зрозуміла?!». Хоча приємним винятком тоді була Херсонщина. На пограничних територіях між заходом і сходом України та між північчю та півднем держслужбовці говорили за принципом «і вашим, і нашим» — і державною, і російською мовами. Небайдужі переглянули тоді 163 телевістуди голів обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій. Так, статті Конституції й інших законів України про державну мову не поширювалися на нинішнього віце-прем'єр-міністра Олександра Вілкула і в ті часи, коли він обіймав посаду «губернатора» Дніпропетровщини. Недолугі з цього приводу відмовки чиновників, мов-ляв, держслужбовці повинні дотримуватись законів «по можливості», так, «щоб це не заважало їм працювати».

«Очевидно, що чиновництво, яке завжди є кон'юн-ктурним, останнім часом розслабилося і частіше, ніж раніше, роздає коментарі і відповіді, російською мовою, — каже Оксана Левкова. — Коли йдеться про відповіді на письмові звернення громадян, то у відповідному законі є рятівна для чиновників шпарина — рядок про те, що відповіді можуть давати українською мовою або іншою, прийнятною для сторін. Ми розуміємо, що держ-службовці відповідають не румунською, гагаузькою чи болгарською, а російською».

Незважаючи на намагання нинішньої «біло-блакитної» влади, яка — коли активно, коли малопомітно — нав'язує громадянам України російську мову, громадські рухи чинять супротив українофобству. Так, Асоціація викладачів української мови і літератури працює над створенням свого сайту, де має бути віртуальна Книга ганьби, куди вноситимуть прізвища тих, хто чинить антиукраїнські дії, зокрема лінгвоцид — нищення мови. За словами професора Ярослава Гарасима, декана філологічного факультету Львівського Національного університету імені Івана Франка, така книга з'явиться вже у вересні — на початку жовтня. «Якщо держслужбовець чи посадовець найвищого рангу при виконанні посадових обов'язків не говорить українською мовою, він таким чином демонструє зневагу до державної мови. І це можна кваліфікувати як прояв лінгвоциду, — прокоментував пан Ярослав. — Ми хочемо, щоб була створена така законодавча база, щоб усі ті, хто претендує зайняти державні посади будь-якого рівня, не могли уникнути складання іспиту з української мови».

<http://www.umoloda.kiev.ua/number/2303/180/81972/>

«Свобода» більше не хоче бути пугалом
Віталій Пирович, «Комментарии»

За півроку гри у «вищій лізі» української політики «Свобода», з одного боку, виправдала певні сподівання виборців, а з іншого — ризикує повернутися у «галицьке гетто»

За останній час новачок великої політики Всеукраїнське об'єднання «Свобода» зробив кілька різновекторних кроків, які дозволяють припустити, що зараз партія на роздоріжжі, і колишній імідж не зовсім її влаштовує. Що ж до загальнопартійної тактики, то тут «Свобода» продовжує грати роль «народного захисника», морально і фізично вплутуючись практично в будь-яке, навіть найдрібніше протистояння з владою — від Київради до справи Павліченків. Варто зазначити, що це тільки з боку може здатися простою справою, але, схоже, тільки «Свобода» серед усіх опозиційних партій має достатню кількість активістів, щоб масово брати участь у всіх сутичках.

У цьому контексті слід зазначити, що й на вищому рівні «Свобода» дала своїм виборцям те, що вони хотіли отримати. Не секрет, що часто фізична безпорадність опозиції в попередньому скликанні Верховної Ради давала можливість Партії регіонів вирішувати свої політичні проблеми силовими методами. І багато виборців «Свободи», голосуючи за неї, розраховували, що саме вона поставить на місце знахабнілих «регіоналів». І не прогадали: у нинішньому парламенті «біло-блакитні» бійці, яким фракція «Свободи» кілька разів продемонструвала свої можливості, змушені забути про силове розблокування ВР, тож тепер Банковій доводиться гратися із виїзними засіданнями.

Однак імідж «вуличної» сили і «добра з кулаками» починає обтяжувати «Свободу», оскільки у виборця є попит не тільки і не стільки на «сильних», а також на «розумних» і респектабельних. Без зайвих радикальних істерик. З цього боку «свободівці» опинилися перед серйозним вибором: залишитися у своїй ніші чи спробувати розширити свою електоральну основу. На користь другого варіанту свідчить ще й те, що попит на радикалів має тенденцію змінюватися: в умовах свавілля він дуже високий, але якщо повернеться плюралізм «помаранчевих» часів, то може і впасти. Так що, судячи з усього, «Свобода» все ж таки вирішила затягти своєрідну перебудову. Але вона наразі, як і горбачовське дітище, характеризується схемою: «крок уперед і два назад».

Однак варто зауважити насамперед те, що головна особа партії — лідер Олег Тягнибок став першим і показовим прикладом партійних змін. Олег Ярославович поступово позбувається іміджу гіперрадикала, перетворюючись на респектабельного політика. Зараз очільник «Свободи» на людях частіше з'являється з лідерами інших опозиційних сил, ніж зі своїми соратниками, яким, по суті, залишив роботу з нішевим електоратом. Не можна не зауважити і його врівноваженої позиції щодо президентських виборів, добре, що основу для неї дала сама Юлія Тимошенко, запропонувавши не виставляти у першому турі єдиного кандидата від опозиції і дати народу право провести своєрідний праймеріз. Тягнибоку на руку це, оскільки позбавляє від важкого вибору: ядерний електорат розраховує на його балотування у президенти, але такий крок явно внесе розкол у опозиційні лави.

З цієї ж перебудовної опери й оголошення «Свободи» про формування свого альтернативного уряду, мовляв, ми не тільки вміємо махати кулаками, а й можемо запропонувати високоінтелектуальний продукт на протигагу дурощам нинішнього Кабміну. Щоправда, жалюгідна роль усіх попередніх «тіньових» урядів, про існування яких забували через тиждень після їх створення, дає підстави вважати, що проект «Свободи» також стане разовим інформприводом поговорити про неї. Та все ж це радше крок уперед.

А ось кроків назад, як і годиться, удвічі більше. На жаль, колишній імідж «Свободи» вже дав підстави «регіоналам» як за рятівну соломинку вхопитися за «боротьбу з фашизмом» і гребти під цю гребінку всю опозицію. Пригадують «свободівцям» «гріхи молодості» і в Європі. Будь-який інцидент у дусі нападу на редакцію «Московського комсомольця» відразу пов'язують зі «Свободою». Однак «стара гвардія» Тягнибока, на відміну від нього самого, навіть і не думає про перебудову і далі «грішить». З останніх перлів можна пригадати заяву нардепа-«свободівця» Анатолія Вітіва, що пригрозив Польщі «четвертим розділом» через фактично м'яку резолюцію Сейму щодо Волинської трагедії. Такі речі взагалі відгонять міжнародним скандалом як посягання на післявоєнні кордони, до яких у Європі ставляться як до священної корови. Зрозуміло, що таким чином «свободівець» відповів на провокації маргіналів на кшталт Вадима Колесніченка та польських лобістів «Газпрому» з Аграрної партії, які й заварили цю

кашу з геноцидом. Але саме на таку відповідь і розраховували різні колесніченки, мовляв, ось вони, «фашисти», вже марять переділом Європи.

І після цього абсолютно не варто дивуватися, що відразу за першими звістками про «яєчний інцидент» із польським президентом Броніславом Коморовським у Луцьку «терориста» відразу почали прив'язувати до партії Тягнибока. Потім, щоправда, з'сувалося, що кривдник Комаровського — представник проросійських «антифашистів» з якоїсь «Слов'янської гвардії», але стосовно «Свободи», як кажуть, осад залишився. І як йому не бути, якщо, з одного боку, партія офіційно заявила, що нічого проти Комаровського не має, а нардеп-«свободівець» Ігор Мірошніченко чи не наступного дня в соцмережах називає «лизоблюдами і лакеями» двох відомих українських громадських діячів — Мирослава Мариновича та Тараса Возняка, що принесли вибачення Комаровському. Навіть більше, Мірошніченко, що вже прославився своїми філологічними дослідженнями на тему, як правильно називати євреїв в Україні, прирівняв Мариновича та Возняка до Колесніченка. Хоча виглядає так, що в одному човні сам Мірошніченко та активіст «Слов'янської гвардії», який зробив те, що очікувалося від «Свободи».

Схоже, багатьом впливовим членам партії Тягнибока простіше було жити на маргінесі української політики. Проте їм варто пам'ятати, що за соціологічними дослідженнями, проведеними після виборів-2012, у «Свободи» найбільш європоцентричний виборець навіть порівняно з іншими опозиційними партіями: майже 70% виборців, що проголосували за «свободівців», підтримують вступ України до Євросоюзу. Тож цінності, які панують в Європі, для них — не порожній звук, а радше головний орієнтир. Отож, якщо не будуть враховані інтереси електоральної більшості «Свободи», то її партійні рейтинги миттю змілють до «ідеологічного ядра» — звичного 1%. А видатні партійці, що вже звикають до вищих коридорів влади, незабаром можуть знову опинитися на задвірках української політичної сцени.

<http://ua.comments.ua/politics/206312-svoboda-bilshe-ne-hoche-but-i-pugalom.html>

Інтернет-ЗМІ

Міліція затримала "свободівця" за побиття "тітушків" на акції 18 травня *Українська правда*

Правоохоронці затримали активіста "Свободи" Сергія Бондара за підозрою у причетності до справи про побиття журналістів під час мітингу 18 травня.

Про це на своїй Facebook-сторінці написав депутат від "Свободи" Андрій Ілленко.

"22 липня на вулиці людьми в цивільному було вистежено та затримано "свободівця" Сергія Бондара. Як виявилось, його затримував карний розшук. Його повезли у сумнозвісне Шевченківське РУВС, де оголосили, що він є підозрюваним у справі 18 травня", - повідомив він.

"Сергія звинувачують у тому, що він "побив" спортсменів-тітушок! Після цього хлопця відвезли до ізолятору тимчасового тримання. Завтра має бути суд, який визначить санкцію. Міліція просить суд дати Сергію 2 місяці СІЗО! Обґрунтовують тим, що він "ніде не працює" (Сергій є студентом стаціонару!) і тим, що він "ухилився від слідства" (жодної повістки йому не вручали!)", - додав Ілленко.

Як відомо, за підозрою у нападі на журналістів 18 травня в центрі Києва був затриманий Вадим Титушко. Він був у складі групи з близько 50 осіб, які влаштували бійку зі "свободівцями" на Великій Житомирській.

Співробітники міліції "проявили нерішучість" під час інциденту з побиттям журналістів Ольги Снісарчук та Влада Содея. Шевченківський райсуд Києва випустив Титушка під заставу 22940 гривень. Міліція ж покарана дисциплінарним стягненням 15 мільйонерів за бездіяльність.

<http://www.pravda.com.ua/news/2013/07/22/6994732/>

Схемы Кивалова: Межрейсовая база моряков

Таймер

Депутаты дали согласие отвести Кивалову два гектара земли на Французском бульваре

18 июля Одесский горсовет принял решение о разработке детального плана территорий на Генуэзской, Гагаринском плато и Пионерской площадью почти 2 гектара.

Кроме того, был также принят вопрос о разработке проекта землеотвода того же участка. Вопроса в повестке дня изначально не было. Он был внесён «с голоса» игуменьей Серафимой на самом заседании.

Несмотря на волну общественного недовольства вокруг захвата территории Межрейсовой базы моряков нардепом Сергеем Киваловым под предлогом строительства церковно-приходской школы, депутаты проект поддержали.

Происходящее вокруг данного санатория осуществляется с явными и многочисленными нарушениями закона, а то, чем на самом деле окажется богоугодный проект, на самом деле известно лишь его инициаторам.

Скандал вокруг Межрейсовой базы моряков по праву считается одним из самых громких политических событий нынешнего лета. Действительно, депутат горсовета Олег Марков, брат народного депутата и лидера партии «РОДИНА» Игоря Маркова, решился выступить против нардепа Сергея Кивалова, считающегося одним из наиболее влиятельных людей не только в городе, но и в стране.

В центре скандала оказалась база отдыха некогда знаменитого на весь мир Черноморского морского пароходства: Межрейсовая база моряков, на которую, как говорится, положили глаз структуры Сергея Кивалова.

Ветераны Черноморского морского пароходства уже давно бьются против попыток отобрать чуть ли не последний ценный актив, оставшийся у предприятия. Но до сих пор их протесты были гласом вопиющего в пустыне.

Данный материал посвящён тому, что именно происходило и происходит вокруг Межрейсовой базы моряков, и почему попытки застройки территории базы ветераны ЧМП называют не иначе как «рейдерским захватом».

Итак, эта история началась в 2011-м году, когда Одесская национальная юридическая академия заключает с Фондом госимущества Украины договор аренды зданий и сооружений Межрейсовой базы моряков.

Речь идёт о 7-ми этажном и 3-х этажном жилых корпусах, 2-х этажном лечебном корпусе, административном корпусе, здании клуба, здании столовой и т.п. Общая площадь сданных в аренду сооружений составляет более 20 тысяч квадратных метров.

Подробности данной сделки – тайна за семью печатями, хотя кое-какая информация в прессу всё-таки просочилась. В беседе с журналистами телепрограммы «Гроши» на телеканале «1+1» президент Юридической академии Сергей Кивалов заявил, что здания арендуются за 1 гривну за квадратный метр площади. Сумма смехотворная: средняя рыночная цена аренды недвижимости в Приморском районе Одессы составляет порядка 120 гривен за квадратный метр в месяц.

Уже один этот факт, по нашему мнению, должен был бы привлечь к происходящему на Межрейсовой базе моряков внимание прокуратуры, которая должна была бы изучить, насколько соблюдены интересы государства при заключении данного договора. И если нет, то лица, виновные в нарушении этих самых интересов, должны понести ответственность как минимум за служебную халатность (ст. 367 УК Украины, наказание – до 5 лет лишения свободы).

Но история Межрейсовой базы моряков на этом только начинается. 11 октября 2012-го года арендатор осуществляет снос одного из арендуемых зданий – лечебного корпуса, балансовая стоимость которого составляет порядка 4 миллионов гривен. Фактически, арендатор уничтожил государственную собственность, на что ему, конечно, никто не давал никакого права. Иными словами, речь идёт о преступлении, предусмотренном частью второй 194-й

статьи УК Украины, которая предусматривает наказание в виде лишения свободы на срок до 10 лет.

На освобождённом таким образом участке начинается строительство. Официально речь идёт о строительстве здания церковно-приходской школы, которое осуществляется благотворительным фондом «Студенческая церковь». Отметим, что данный фонд к Межрейсовой базе моряков не имеет вообще никакого отношения, кроме того, что его соучредителем является президент Юридической академии Сергей Кивалов.

С точки зрения законодательства, благотворительный фонд просто пришёл на пустующий (после разрушения лечебного корпуса) участок земли и начал там стройку. Данные действия также имеют вполне определённую квалификацию с точки зрения Уголовного кодекса: часть 3 статьи 197-1 УК Украины (самовольное строительство зданий и сооружений на самовольно занятом земельном участке), наказание – до трёх лет лишения свободы.

Последнее, кстати, вполне установленный факт. Об отсутствии каких-либо документов на строительство, а равно и прав распоряжаться земельным участком, заявили вице-мэр Одессы Кирилл Шаламай и государственная инспекция архитектурно-строительного контроля. Именно из-за отсутствия этих документов благотворительный фонд Сергея Кивалова в конечном итоге вынужден был приостановить строительные работы на объекте.

Итак, только на данном этапе мы с вами насчитали как минимум три факта, которые имеют вполне определённую квалификацию с точки зрения уголовного права. Но правоохранительные органы безмолвствуют.

Одну из версий того, почему органы прокурорского надзора внезапно поразила странная слепота, высказал депутат горсовета Олег Марков. По его словам, все заявления, которые он направлял в прокуратуру по поводу стройки на Межрейсовой базе моряков, в конечном итоге попадали в Черноморскую транспортную прокуратуру. А возглавляет данный орган Ростислав Крикливый – сын депутата Одесского горсовета и проректора Одесской национальной юридической академии Николая Крикливого.

Но вернёмся на Межрейсовую базу моряков. Если бы Юридической академии и «Студенческой церкви» удалось бы довести схему до конца и закончить стройку, последствия этого для базы были бы печальными. Скорее всего, одна из этих структур в судебном порядке добилась бы признания здания своей частной собственностью (точно так же, как была признана частной собственностью набережная возле дельфинария).

Затем собственник здания уже на вполне законных основаниях обратился бы в горсовет с требованием отвести ему землю под этим самым зданием. Причём площадь земельного участка могла бы быть самой неожиданной: на прошлой сессии, скажем, владельцам здания бывшего кинотеатра «Вымпел» согласились передать в аренду 0,36 гектара земли, хотя площадь под самим зданием составляет в пять раз меньше. А затем на арендованной земле можно было бы строить уже всё, что душе угодно...

Однако резонанс, который получила скандальная стройка благодаря усилиям Олега Маркова, по всей видимости, помешал реализации этой схемы. Инициаторы строительства оказались вынуждены узаконить объект. Правда, то, как это было сделано, само по себе является нарушением закона.

Для узаконивания стройки решили воспользоваться XX-й сессией Одесского городского совета, которая очень кстати должна была состояться через несколько дней после того, как строительство пришлось остановить.

Буквально в ночь перед сессией повестка дня претерпела некоторые изменения: в частности, в неё добавился пункт о даче согласия фонду «Студенческая церковь» на разработку проекта отвода земельного участка площадью 1,9 гектара на территории Межрейсовой базы моряков. Проект решения был успешно принят депутатами. Но есть нюансы.

Во-первых, принимать такое решение горсовет в принципе не имел никакого права. Дело в том, что разрабатывать подобные отводы имеют право лишь те, кто имеет какую-либо собственность на отводимом участке, а также государственные или муниципальные структуры

и религиозные общины. Ни к первым, ни ко вторым или третьим частный фонд «Студенческая церковь» отношения не имеет.

Если уж горсовет согласен сдать данный участок в аренду, то, согласно требованиям законодательства и, кстати сказать, Уставу территориальной громады Одессы арендатор должен определяться по результатам конкурса. Это сделано для того, чтобы собственность территориальной громады использовалась максимально эффективно, в частности, бюджет получал от этого максимум средств. Однако в данном случае депутаты проигнорировали требования закона и сдали участок «Студенческой церкви» без всякого конкурса, чем совершили должностное преступление. Точно такое же преступление совершит Одесский городской голова, подписывая данное решение.

Во-вторых, даже сама процедура принятия этого решения сопровождалась нарушениями. В частности, вопреки требованиям регламента горсовета и законодательства Украины при принятии этого решения были использованы карточки отсутствующих депутатов, что зафиксировано на многочисленных фотографиях и видеозаписях.

По данным председателя фракции партии «РОДИНА» в Одесском горсовете, в этот день голосовали без владельцев около 10 карточек. Если учесть, что проект решения набрал всего 70 голосов при необходимых 61, то данное решение нельзя считать действительным в принципе.

Кроме того, XX-я сессия горсовета приняла ещё одно решение в пользу застройки Межрейсовой базы: речь идёт о разработке детального плана территорий данного участка. Такие документы как правило используются для легализации того или иного строительного проекта. Нужный застройщику объект включается в детальный план территории, в результате чего становится частью градостроительной документации.

Принятие данного решения также противоречит если не закону, то, по крайней мере, здравому смыслу. Дело в том, что детальные планы территорий согласно законодательству должны дополнять и уточнять положения основного градостроительного документа – Генерального плана Одессы.

Какой именно Генплан будет уточнять данный детальный план территории? Действующий Генплан 1989-го года? Но этот документ не предусматривает никаких школ, пусть даже и церковно-приходских, на территории Межрейсовой базы моряков: согласно ему, этот участок определён как земли санаторно-курортного назначения. Новый Генплан? Но этот документ ещё не принят! Как же можно предопределять его содержание, разрабатывая ДПТ?

Правда, это будет уже не первый пример того, когда в Одессе «телегу ставят впереди лошади», а положения Генплана ставят в зависимость от ранее принятых детальных планов территорий. В своё время, например, застройку сквера на улице Сахарова чиновники архитектуры аргументировали как раз тем, что ранее горсовет утвердил детальный план этой территории, согласно которому на месте сквера будет построена спортивная база в рамках подготовки к Евробаскету.

Но вернёмся на Межрейсовую базу моряков. Что в действительности там строят – и что намерены построить в будущем? Этот вопрос – тайна за семью печатями. Возможно, когда будет обсуждаться тот самый детальный план территорий, разрешение на разработку которого дала сессия, на этот вопрос можно будет пролить чуть больше света. Пока же нам остаётся пользоваться косвенными свидетельствами да случайными оговорками ответственных лиц.

Во-первых, стоит обратить внимание на площадь участка, отведённого для строительства школы: 1,9 гектара. Для сравнения, корпуса Международного гуманитарного университета на 5-й станции Большого Фонтана, согласно Кадастровой карте, занимают вдвое меньшую площадь. Расположенная по соседству общеобразовательная школа №38 уместилась на площади в 0,8 гектара – это со всеми спортивными площадками и прочими прилегающими территориями. Что же такое планируют разместить на территории церковно-приходской школы, что для этого понадобилось аж 2 гектара земли?

Сам Сергей Кивалов в уже упомянутой программе «Гроші» заявил: здесь будет «студенческий городок». В городском управлении архитектуры говорят, что, кроме церковно-приходской школы, на месте Межрейсовой базы моряков построят учебный корпус

Юридической академии. Наконец, проект Генерального плана Одессы также предусматривает, что на этой территории разместятся объекты Юракадемии – ни о каких церковно-приходских школах там речи не идёт. А ветераны ЧМП обращают внимание на ряд нетипичных для церковно-приходской школы объектов, которые строятся на территории базы: например, здесь уже роют котлован под бассейн...

http://timer.od.ua/statji/shemi_kivalova_mejreysovaya_baza_moryakov_883.html

Михаил Чечетов: «Сбор с валютных операций может обменники в тень»
Сегодня.ua

Введение 10% сбора в Пенсионный фонд с операций по обмену валюты может привести к уходу в тень части валютных операций. Об этом заявил народный депутат (Партия регионов) Михаил Чечетов.

"Но нужно взвесить все "за" и "против". Это может привести к тому, что часть валютнообменных операций уйдет в тень", – цитирует Чечетова "Сегодня".

При этом он добавил, что подобные предложение направлены на решение вопроса пополнения бюджета страны. "Сейчас один из главных вопросов – пополнение бюджета. Пытаются найти разные варианты, в том числе и за счет введения такого налога", – пояснил Чечетов.

В Партии регионов и "Батькивщине" подтвердили, что разговоры о введении сбора действительно ведутся и сейчас идет разработка соответствующего проекта.

Напомним, народные депутаты снова вернулись к идее введения валютного сбора и предлагают Верховной Раде с 1 января 2014 года установить 10% сбор в Пенсионный фонд с операций по обмену валюты.

<http://www.politarena.org.ua/index.php?newsid=54568>

Блоги

В'ячеслав Кириленко: «Злочинна байдужість уряду»
pravda.com.ua

Звісно, політичні пристрасті і в Україні, і в Росії зараз б'ють через край: тут "врадіївська справа", там-справа Навального. На тлі цих подій ми є свідками відвертого бажання приховати усі справжні обставини трагедії у Азовському морі, внаслідок якої загинуло четверо українських рибалок.

Показово, що таке бажання простежується у діях обох сторін – як російської, так і української. Інакше як пояснити відверте небажання Кабінету Міністрів створити урядову комісію для розслідування усіх обставин цієї трагедії? Політичною недоцільністю? А життя простих рибалок у такому разі, що, розмінна монета? Чи уряду невідомо, що інциденти за участю українських рибалок та російських прикордонників у нерозмежованому кордоном Азовському морі вже давно є предметом обговорення усього узбережжя?

Відомо ж – сподіваюсь і в Уряді – що на наданні статусу "внутрішньої водойми" для Азовського моря наполягає саме російська сторона. Але фактичний бік її позиції теж давно зрозумілий – "море спільне, а риба наша".

Хіба весь цей клубок проблем, який вже почав збирати свій трагічний урожай, не підстава для негайного створення Кабміном урядової комісії для державного розслідування загибелі українців? Чи ми будемо чекати, поки свої офіційні висновки про те, як "човен українських рибалок протаранив російський прикордонний катер" оприлюднить російська сторона?

Закликаю Уряд негайно створити урядову комісію з розслідування обставин загибелі українських рибалок. Або розписатись у злочинній байдужості та власній безпорадності.

P.S. Мене дивує, чому по цій справі мовчать інші політичні сили? Таке враження, що у одних під сонцем мізки розм'якли, а для інших, по суті, вбивство українських рибалок російськими прикордонниками є справою дрібною та неважливою.

<http://blogs.pravda.com.ua/authors/kyrylenko/51e90b7ade4ae/>

Телебачення і радіомовлення

Депутата Києвоблсовета обвиняют в хищении 500 миллионов гривен

Интер, Подробности

Депутат киевоблсовета объявлен во всеукраинский розыск. СБУ подозревает Андрея Пасичныка в хищении полмиллиарда гривен. По сведениям спецслужб он организовал преступную группировку из 20-и человек. Мошенники брали кредиты под залог земельных участков, их цена была завышена в пять раз. На вырученные средства покупали новые земельные участки и финансировали строительство объектов недвижимости в столице и области. Суд первой инстанции уже вынес постановление о задержании депутата.

Александр НАЧАЛЬНИК, отдел ГУ по борьбе с коррупцией и преступности СБУ: Там була розгалужена і складна схема. Постраждала і могла постраждати від цього банківська система України. Ну розумієте, витягнути таку суму з обігу і привласнити.

12-го июля сотрудники СБУ известили Андрея Пасичныка о подозрении в совершении преступления. После этого депутат исчез. Где он не знают и его коллеги.

Кто еще был задействован в этой преступной схеме, какого уровня чиновники - в СБУ не говорят. Тайна следствия. Мы будем пристально наблюдать за этим делом.

"Ударовец" рассказал, зачем новый закон о референдуме

ТВі, Сьогодні

Новым законопроектом о всеукраинском референдуме, который предложили депутаты от "УДАРа", народные избранники хотят исправить нарушения Конституции.

Об этом в эфире канала ТВі рассказал один из авторов проекта Ростислав Павленко,.

Ростислав ПАВЛЕНКО, народный депутат Украины: "Самое главное, это вернуть референдуму его единственную правильную роль - это познание мысли людей и, собственно говоря, исправления тех нарушений Конституции, которые были допущены при принятии того, что власть пока называет действующим законом о референдуме. Это касается и механизма изменения в Конституцию. Не можно сказать, что возвращено действие каких-то норм об имплементации. Есть положения Конституции, где четко указано, каким образом эта Конституция должна быть изменена. И там не предусмотрено прямого изменения Конституции на референдуме".

"Ударовец" отметил, что референдум может использоваться, чтобы подменить мнение людей: "И мы знаем из примеров многих стран, из соседней Беларуси, что референдум используется искусственно для того, чтобы подменить мнение людей мнением власти. И есть ряд других положений законопроекта действующего закона, которые, собственно, искажают роль людей. Например, комиссия по референдуму формируется властью для власти. Власть может определять, правильно люди задают вопросы на референдум, или не правильно. Причем, это относится к полномочиям фактически Министерство юстиции. И так далее. И все эти вещи предлагается исправить, вернуть ситуацию с референдумом в Конституционное поле", - добавил Павленко.

Напомним, нардепы от "УДАРа" подали в Верховную Раду проект концептуально нового закона о всеукраинском референдуме. Они предлагают отменить возможность выносить на всеукраинский референдум текст новой Конституции и изменений в уже действующей ее

редакції без участя Верховної Ради, "що являється гарантією від змінення конституційного строя неконституційним способом".

При цьому, законопроект передбачає можливість винесення на всеукраїнський референдум по народній ініціативі питання об отмені нормативно-правових актів президента, Кабінету міністрів, міністерств або інших центральних органів виконавчої влади. Крім того, нардепи пропонують повернути скасовану 2012 норму об обов'язковій імплементації парламентом рішень всеукраїнського референдуму.

Українці доверяють СМІ і церкви, а політикам не доверяють взагалі, - опрос Телеканал новин 24

Результати дослідження "Омнібус", яке проводить компанія TNS, показують, що рівень довіри українців до інститутів влади впав ще нижче, ніж раніше. Відносно суттєво в країні доверяють тільки СМІ і церкви.

Опрос показує рівень довіри в межах шкали, де -2 - це повне відсутство довіри, а +2 - абсолютна довіра.

Згідно цієї шкали, до СМІ рівень довіри + 0,08, до церкви - 0,64.

Кабінет Міністрів, Президент України, міліція і інші важливі державні органи мають мінусовий показник.

Однак ще більш низький показник довіри мають помітні українські політики. Найвищий рейтинг недовіри у Віктора Ющенка (-1,66), міністр соціалістики Наталія Королевська (-1,54), міністр освіти Дмитрій Табачник (-1,44) і інші.

З помітними опозиціонерами теж не доверяють: впав рейтинг Віталія Кличко (с -0,04 до -0,42) і Анатолія Гриценко (від -0,76 до -1,09). Довільно мало є тих, хто вірить нардепу від "Батьківщини" Сергію Соболеву (-1,52).

В цілому українці впевнені, що Україна йде в неправильному напрямку - так вважають 70,9%. Їм оппонують 11,6%, які на питання про правильність курсу відповідають позитивно. 17,5% українців не знають, правильно чи розвивається держава.

«Яєчний теракт» організували сили в Україні, які готуються зірвати євросаміт Телеканал ZIK, Люстрація

У неділю, 21 липня, учасники прямого ефіру політичного спецпроекту «Люстрація» аналізували знакові політичні події минулого тижня. Запеклу дискусію викликав скандальний напад на президента Польщі у Луцьку, куди він приїхав вшанувати пам'ять загиблих під час Волинської трагедії.

Нагадаємо, «яєчний теракт» волинська міліція розслідує за статтею «хуліганство». Івана Шемета після інциденту міліція відпустила додому, натомість Служба безпеки України пояснила, що не несе відповідальності за інцидент з Коморовським у Луцьку, мовляв, він приїздив до Луцька як палігрим, а не офіційна особа. Щоправда, така пасивність породжує безліч запитань. Як пояснив у коментарі для «Люстрації» політолог Віктор Небоженко: «СБУ несе відповідальність за все, що коїться в Україні. Чомусь у них вистачає сили і волі на підслуховування, спостереження і на розробку, хоча це все неофіційно. А неофіційний приїзд президента Польщі, який уже 15 років є адвокатом України, вважається вже несерйозним. Це дуже неправильна відповідь СБУ, принаймні для польських колег».

Сергій КАПЛІН, секретар комітету ВР з питань національної безпеки і оборони, народний депутат від партії «УДАР»: «Діяльність Служби безпеки України у віданні нашого комітету. І я хочу тут з повною відповідальністю заявити: не виключено, що така провокація щодо візиту президента іншої країни, провокація проти українського народу і проти його зовнішньополітичних інтересів, міжнародної безпеки була проведена за підтримки Служби безпеки України. На жаль, низка органів, як-от міліція, СБУ, прокуратура сьогодні перетворились з правоохоронних органів у штаби Віктора Федоровича Януковича. Тут не

виключено, що, зокрема, СБУ може виконувати роль, яка допомагає президенту сидіти на так званому зовнішньому політичному шпагаті, коли він начебто веде переговори з Європою і безперечно веде переговори з Росією» ... «Ніхто не буде сперечатися з тим, що сьогодні СБУ, яка покликана захищати національні інтереси, перетворилась у корпорацію, що заробляє гроші. Люди, які працюють там, є у рейтингах корупціонерів».

Антін БОРКОВСЬКИЙ, ведучий політичного проекту «Люстрація» уточнив в учасників прямого ефіру, чи збирається опозиція відреагувати на цей скандал, адже «досі не було якогось адекватного вибачення зі сторони України – тобто, йдеться про парламент, йдеться про президента. Не було сказано: «Шановний пане Коморовський, нам соромно за те, що відбулось». Про це мали би казати не журналісти, не віце-ректор Католицького університету, про це мали би казати українські партії».

Микола КУЧЕРУК, народний депутат, фракція «Батьківщина»: «Я представник Волині, і для нас ця тема дуже болюча. Тому що біля Костополя є Янова долина, де лежать поляки і де лежать українці. І знаєте, дуже негативно сприйняли наші люди, що президент Польщі приїхав поклонитись праху». «Ні, вони сприйняли нормально, тому що відвідання могилки – це завжди в Україні позитив, ми ходимо, згадуємо тих невинних жертв. А от з української сторони не було жодної реакції, нібито тисячі українців не загинули на Волині. І що ми бачимо? Ми бачимо, що реакції української влади немає ніякої».

Віктор ЧУМАК, народний депутат, генерал-майор юстиції: «Де причина цієї події? Причина – у зацікавлених силах в Україні, які просто хочуть зірвати українсько-європейський саміт у Вільнюсі». Як наголосив народний депутат: «Це провокація, яка була точково направлена. Точково направлена проти особи і країни, яка є найбільшим адвокатом України в ЄС. Тому нема абсолютно жодних сумнівів у тому, що це була спровокована акція».

Найбільше обурило генерала-майора юстиції те, що «за великим рахунком, за це ніхто не поніс покарання». На думку Віктора Чумака, це «не є випадковістю чи випадком, а абсолютно чіткою закономірністю», адже керівники спеціальних служб та керівники МВС мають нести покарання за дуже серйозні речі, а у цій ситуації – помітна безкарність. За словами ударівця, основна причина в тому, що на посади міністрів і керівників спецслужб призначають не професіоналів, «а людей, наблизених до тіла. Розумієте, людей, яким тіло може повністю довіряти».

Чого очікувати від КСУ?

Радіо Свобода, Ваша Свобода

Гості «Вашої Свободи»: Юлія Кириченко, експерт Центру політико-правових реформ, та Ігор Когут, голова ради Лабораторії законодавчих ініціатив.

Віталій Портников: Обрання юриста з міста Єнакієва В'ячеслава Овчаренка новим головою КСУ знову поставило руба питання: наскільки є незалежним Конституційний суд України від політика з Єнакієва Віктора Януковича?

Саме КСУ останні роки є знаряддям реальних змін у повноваженнях виконавчої влади. Але мені здається, що сутність змін, які відбуваються навколо нього, не тільки на поверхні, а ще й у самій, я сказав би, матерії конституційного права, яка визначає, може, непомітно для більшості українських громадян, життя нашої держави.

Я пригадав просто перед початком нашої розмови, як перед першими вільними виборами народних депутатів Російської Федерації у Москві мої друзі попросили мене зустрітися з дуже перспективним юристом, у якого неймовірно прогресивні погляди на реформи радянського конституційного права, він упевнений, що Конституція має контролюватися якимось наглядовим органом. Цього всього не було в СРСР.

Я зустрівся з цією людиною. Вона балотувалася в народні депутати Росії. У неї дійсно були неймовірно прогресивні погляди. Я був взагалі щасливий. Я подумав, що, якщо такі юристи є в СРСР, значить, в принципі не все втрачено і що може країна розвиватися правовим шляхом.

Ця людина програла вибори депутата, але потім була обрана до Консуду Російської Федерації і стала першим його головою. Це був Валерій Зоркін. І в нас була друга зустріч, вже коли він був головою Консуду Росії. Але виявилось, що можливість реагування Консудом на виклики, які тоді були перед молодією російською державністю, була мінімальною. Консуд був розпущений, коли намагався закликати парламент і президента дотримуватися чинної Конституції.

І потім я вже бачив третю появу Валерія Зоркіна на посаді голови КСУ, коли фактично його концепція діяльності (от я слухав нещодавно його лекцію) все ж таки звелася до того, що Консуд є, швидше, охоронцем поглядів виконавчої влади на конституційне право. Тобто, коло замкнулося – він дійшов до того, від чого відійшов на початку 1990-х років.

І в мене складається враження, що ми також у цьому конституційному праві всі з вами, з судьями КСУ пройшли цей самий шлях цього замкненого кола. Так що поява пана Овчаренка на чолі КСУ, просто маючи на увазі його тісні особистісні стосунки з виконавчою владою, це просто кульмінація цього кола, а не якесь особливе явище, пов'язане з нинішньою політичною ситуацією в країні.

Може, я не правий. Тоді, будь ласка, прокоментуйте мої міркування.

Юлія Кириченко: Дуже цікавий такий вступ щодо Валерія Зоркіна, відомого правознавця і конституціоналіста. На жаль, я останні його ці тези щодо функції конституційного контролю в Російській Федерації не чула. Але дуже цікаво.

Але є тут нюанс, як вони самі на сьогодні говорять у Російській Федерації, що в них специфічний конституціоналізм – російський, який дуже відрізняється від європейського. Тому, звісно, відрізняються певні функції і завдання Консуду Російської Федерації з огляду на те, що у них є ще в кожного суб'єкта федерації свій Консуд. Тому системи у нас дуже відрізняються.

Щодо наших реалій, то слухна така аналогія щодо конституційного контролю в Російській Федерації. Дійсно, ми, на мій погляд, більше рухаємося у бік охорони Конституції, яка зараз відбувається в Російській Федерації, ніж у Європі, навіть взяти інші моделі. Але в нас зафіксоване таке інше завдання КСУ ще на папері, тобто в Конституції, в законі про КСУ. Це все ж таки захист Конституції України. На жаль, КСУ не вдається виконувати це завдання. Але, на мій погляд, це адекватно до того, що в нас відбувається на сьогодні.

КСУ є частиною державного механізму. І він не може бути інакшим чи мати інакші недоліки у своїй діяльності, ніж цілісний механізм державної влади. Тому дива не сталося – він відповідає тому механізму, який на сьогодні закладений.

Ігор Когут: Тоді виникає такий виклик – створити конституційну прокуратуру. Це десь так виглядає, що давайте ми будемо відстоювати виключно конституційні інтереси влади, виконавчої влади, президента, а громадянином хай займається омбудсмен.

– А так було в СРСР. Був Комітет конституційного нагляду. Фактично його функціями були функції конституційної прокуратури.

Ігор Когут: Десь тому я й кажу, що ситуація в тому, що імітуємо ми оці західні інституції – Консуд, парламент. Все це, на жаль, виглядає як імітація зовнішніх форм, інституційних форм, але внутрішнє наповнення завжди трошечки повіває оцим нашим минулим радянським, совєцьким.

І от десовєтизація, справді, не може відбутися в окремо взятому суді.

– Але це не окремо взятий суд, з іншого боку. Це головний суд країни!

Ігор Когут: Але я погоджуюся з Юлією, не можна уявляти собі, що один інститут держави, конституційний інститут, буде якимось іншим, ніж уся інша система, котра насправді хибує не через те, що погані закони, а хибує через людський капітал у першу чергу.

От ми сьогодні справді почали розмову... Звичайно, говорити про інституції важко, тим більше в такому режимі радіопередачі. Але ми звернули увагу на постать нового голови КСУ і на постать людини, котра створювала Консуд у Російській Федерації. Сьогодні там так чи інакше в цьому процесі присутня.

– Він теж голова.

Ігор Когут: Ми звертаємо увагу перш за все на персони. Хоча згідно із законом і Конституцією, Консуд – це колективний орган.

– Я, може, просив би вас порівняти три конституційні суди: КСУ епохи Кучми, КСУ епохи Ющенка і КСУ епохи Януковича. І сказати, чи є тут якісь відмінності? Це одна інституція, але три різні епохи в її самій діяльності. Які ви бачите відмінності? Чи був розвиток, чи була деградація, з точки зору конституційного права?

Юлія Кириченко: КСУ прив'язувати лише до інституту президентства, на мій погляд, не зовсім правильно. Все ж таки він формується трьома суб'єктами: президент, парламент і з'їзд суддів у рівних частинах.

– Звичайно. Але в кожному президентстві були особливості стосунків з парламентом. Про це я і питаю.

Юлія Кириченко: У кожного президента була відповідна фактична роль. Не конституційна, а фактична роль. Тобто, його вплив на парламент, відповідно на уряд, його вплив, на жаль (про це будемо казати), на судову систему, яка в нас не є незалежною.

Порівняти? Порівняти можна. На мій погляд, головною відмінністю є склад КСУ, саме виходячи з питання морального авторитету та питання фаховості відомих правників, професорів у галузі права.

Перший склад мав витоки, дійсно, були взяті кращі європейські практики, коли на посаду суддів КСУ призначалися відомі професори, які були відомі, які мали дуже відомі напрацювання, праці, наукові дослідження у сфері конституційного права, у сфері публічного права. Там були і в сфері кримінального права, але в меншості. І лише, виходячи з цих заслуг, вони стали суддями КСУ.

Далі ми побачили, що, на жаль, владі не потрібний сильний, незалежний, професійний КСУ, тому що він дійсно може щось заборонити владі. І ми бачимо іншу кадрову політику, коли судді починають призначатися виключно виходячи з політичного інтересу, без врахування професіоналізму, морального авторитету в суспільстві суддів КСУ.

І, виходячи з цих трьох епох, можна назвати, що перший був, на мій погляд, найбільш професійним склад. Далі відбувалися ротації – відповідні професори та професіонали йшли, суд формувався, вже виходячи з політичних інтересів. І на сьогодні вже більшість складу КСУ сформована, виключно виходячи з політичної зацікавленості суб'єктів призначення.

– Пане Ігорю, пані Юлія сказала, що владі не потрібний компетентний, незалежний КСУ. А суспільству він взагалі потрібний? Оце питання!

Ігор Когут: Це питання двох площин. Суспільство мало б вимагати і потребувати незалежних, компетентних, добросовісних інститутів, котрі не стільки мають політичне представництво, скільки суспільний авторитет, джерела своєї легітимності черпали б не тільки від існуючих інститутів влади, а насправді якимось чином співміряли з загальнонаціональним контекстом.

Це йдеться не тільки про КСУ. Ми маємо проблему ЦВК, формування. Ми маємо проблему формування інших національних комісій, наприклад, з питань радіомовлення і телебачення. Насправді ми бачимо, що ці всі наднаціональні чи національні ради перейшли на квотний характер формування, фактично це такі міні-парламенти за своєю суттю. Вони занадто політизовані. І мені здається, що основна проблема – це деполітизація (у хорошому смислі слова), деполітизація у питанні лояльності.

Сьогодні влада (з чим я погоджуюся) потребує лояльних органів. Все робиться для того, щоб люди, котрі потрапляють, обираються, уповноважуються працювати в цих інститутах, як КСУ, ЦВК, інші національні комісії, насправді формуються за принципом лояльності. І це ми бачимо сьогодні.

Адже вибори нового голови КСУ, то це, можливо, дуже важливий елемент для суспільного альярму. Може, це трошечки звучить популістично сьогодні, але от Врадіївка. Всі про це сьогодні говорять. І це той момент, коли суспільство звернуло увагу на правоохоронні органи. Хоча десятки тисяч подібних випадків є навколо нас. Кожен з нас знає, приблизно щось

траплялося зі знайомими, з родичами у такому ж самому аспекті, але це була мовчанка. Єдина солідарна дія однієї громади сколихнула суспільство.

Я не знаю, можливо, і оце призначення та вибори, тому що збіглося те, що конкретна людина має якісь просторові, часові відносини до чинного президента України в якомусь етапі його біографії, політичної чи господарської діяльності. І мені здається, що КСУ справді не витримав випробування ротацією.

Те, що було сформоване перше скликання, перший його склад КСУ, то це справді люди високого, в першу чергу економічного авторитету. Це дуже типово для конституційних судів. Очевидно, що сьогодні є, з одного боку, і брак. Хоча я не переконаний. Насправді можна шукати і знаходити людей з академічними досягненнями, котрі зробили свої дослідження і сьогодні вже роблять їх у більш сучасному форматі. Я розумію, що економічна наука – у нас не можна розглядати її поза сучасним контекстом. Але справа в тім, що формування на принципах лояльності, на принципах вдячності...

І ось що сьогодні відбувається в аспекті перегляду Конституції навіть? Ми можемо скептично ставитися до всього процесу Конституційної асамблеї, але розділ, котрий стосується КСУ, говорить про ті речі, коли визначаються чіткіше процедури формування КСУ, зокрема президентом України. Це не є його особиста чи апаратна пропозиція, це пропозиція від Мін'юсту, від того ж самого з'їзду суддів. Пропонується зміна процедури формування КСУ.

Не може так бути, щоб якісь суб'єктивні чинники впливали на склад тих кандидатів, котрі потраплять до КСУ. Це мають бути офіційно оприлюднені, офіційно надані пропозиції різних уповноважених інститутів.

З іншого боку, коли ми говоримо про інші процедурні аспекти, то, наприклад, Ви ж дуже влучно говорили про «президент-парламент-КСУ». Я не погоджуюся з цією пропозицією, котра лунає у концепції змін до Конституції від Конституційної асамблеї, що треба перенести присягу виключно у КСУ. Це дуже проста реакція на те, що Верховна Рада не може зібрати в одному приміщенні президента України, уряд, Верховну Раду і ще.

Вибачте, але приймати присягу людини, котра на 9 років (!) бере на себе величезні повноваження, то це аспект цієї самої легітимності. Як ми не ставилися би до присяги як до символічного акту, але це є серйозний акт, це серйозний чинник.

– Пані Юліє, коли ми говоримо про присягу, ми знаємо, що були різні ситуації з цією присягою у суддів КСУ, їх навіть намагалися позбавити посади, тому що там в певний момент не було повної процедури, доводили так. Чи не було взагалі, з точки зору інтересів виконавчої влади, потрібно було скомпрометувати саме кадровий склад КСУ, щоб потім спокійно ним маніпулювати?

Адже були, я сказав би, з боку виконавчої влади і при теперішньому президенті, і при його попередниках реальні кроки такого політичного і політтехнологічного характеру по компрометації самого кадрового складу КСУ. І вони, можна сказати, були влучними.

Юлія Кириченко: На мій погляд, не були розроблені якісь спеціальні кроки, щоб скомпрометувати відповідний склад КСУ, розроблені з боку виконавчої влади. На мій погляд, просто була сформована така кадрова політика. Ми отримували б людей, які, скажімо так, не є авторитетами, не відповідають високій посаді судді КСУ, тому адекватно відбувся певний компромат. Коли без прізвищ, невідомі зовсім, без жодної праці, суддя загального суду (серед усіх, скільки в нас суддів загального суду!) у маленькому містечку стає суддею КСУ та інші моменти, то тут складно щось робити, спеціальні кроки компрометувати.

Коли відбувається таке призначення від суб'єкта призначення, це вже є компромат. Це вже для цієї людини, яку призначають без усіх цих досягнень на таку високу посаду, вже є відповідний гачок і відповідний компромат. На мій погляд, це відбулося завдяки такій невдалій, а з іншого боку, для когось вдалій кадровій політиці щодо призначення суддів КСУ.

І тут хочу зазначити щодо процедур призначення суддів. Ми в центрі зупинялися на цій проблемі і прийшли до висновку, що, можливо, можна було б уникнути таких негараздів, які є на сьогодні. І для цього необхідно зробити добір кандидатів на посаду суддів відкритим.

На жаль, я підняла концепцію змін до Конституції України. Там зазначено про проблеми КСУ, що він не справляється із завданням, яке покладене на нього, відповідно до Конституції. Проте немає прописаних кроків, як же з цим справитися.

На мій погляд, потрібно зробити вищу кваліфікаційну комісію, найкраще з суддів КСУ у відставці першої ротації, можливо, включати, як в інших країнах є, колишніх президентів України. Відповідно, ця комісія буде формувати відкритий список кандидатів на посади суддів, який формується з'їздами юридичних вузів, адвокатури (у нас є такі процедури, прописані у Конституції). І вже суб'єкт призначення політичний, тобто чи то президент, чи то парламент...

Я, до речі, вважаю, що з'їзд суддів взагалі не має стосунку до КСУ, тому що та діяльність, яка відбувається в КСУ, то це не є правосуддя, яке в загальних судах. На мій погляд, адекватними є тут два суб'єкти: парламент і президент. Можуть призначати або обирати суддів лише з цих кандидатур, які є у відкритому списку, які туди потрапляють відкрито, коли порушена суспільна дискусія щодо них, коли дотримані відповідні вимоги.

– Маємо запитання радіослухача.

Слухач:

Я дуже вдячний цим двом людям, які правдиво все розказують. Тому що таке чути, те, що було і є з цією «президентською раттю» – це страшно!

Ігор Когут: «Вся королівська рать». Учора один із телеканалів показав одну з версій цього фільму.

Справді, я сьогодні зранку, йдучи сюди, на ефір, згадав, яка роль медіа у цьому процесі, громадянського суспільства. Справді, що великими зусиллями суспільства вдалося тоді дуже-дуже таку своєрідну кампанію, недоброчесну розкрити в американському суспільстві – зловживанням коштами, спостереженням за своїми опонентами і таке подібне.

Я думаю, що перспектива, справді, за більшою відкритістю, за більшим, так би мовити, добром, участю медіа. Хай би ніхто й не дослухався. Тому що сьогодні проблема медіа не є проблеми свободи слова, а проблема справді у відповідальній позиції, професійній позиції. Я думаю, що за це суспільство може тільки дякувати тим журналістам, котрі розкривають такі справи, котрі доносять об'єктивну інформацію. Те ж саме стосується громадянського суспільства.

Абсолютно правильний контекст розмови. Йдеться про демократичну легітимність таких інституцій, як парламент, КСУ, інші. Процедури формування таких інститутів є сьогодні занадто політизовані, вони абсолютно абстрактно виглядають на фоні загального суспільного контексту.

От ми сьогодні привертаємо увагу до КСУ виключно знову ж з обранням нового голови КСУ. Або знову ж цей суд, котрий сьогодні себе сам делегітимізував кількома рішеннями, тобто про коаліцію, коли вони змінювали 1, 5 року рішення, зміни до Конституції взагалі, що сталися. А де ж була спільнота юридична, суспільство? Де громадянське суспільство? Де медіа? Ми тоді просто проковтнули. І сьогодні ми маємо просто такий...

– Я говорив.

Ігор Когут: Ще раз кажу, що це важливо. І журналісти, і медіа відіграють і відіграватимуть дуже важливу роль.

Я думаю, що наше українське суспільство сьогодні на цьому шляху. Оце розуміння цієї контрдемократії, коли суспільство має право, повинне бути пильним, право контролю, засудження, осудження. Або те, що ми говоримо про довіру, суспільство... Ну, це об'єктивне. Якщо говорити про громадянське суспільство, його повноваження, то мати певний такий рівень демократичної...

– Довіряти, але перевіряти.

Ігор Когут: Так. Я сказав би, демократичної недовіри. Це трошечки інший рівень. Але довіра формується через авторитет, через статус, але в іншому розумінні. Бо сьогодні статус в Україні – це костюм, автомобіль. А для цих людей статус був придуманий у зовсім іншому

форматі. За служіння! Це особливі привілеї, котрі надаються людям, котрі, справді, служать людям, суспільним інтересам.

І я собі завжди уявляю КСУ так само, як і парламент, але це мали бути майже «небожителі», люди, котрі дбають про суспільний інтерес.

Але, вибачте, це, може, дуже загальні фрази.

– Ні, це не загальні фрази. Це свідчення того, що ми в результаті нашої дискусії, яка була з боку шановних гостей, професійної вийшли на ціннісний ряд і переконалися в тому, що без цього ціннісного ряду у суспільстві, от без ряду доброчесності, про яку Ви казали, яке слово є фактично застарілим в українській мові, на жаль, зараз, не можна вирішити ніяких політичних і юридичних проблем. От без цієї зміни статусу з «Бентлі» на власне моральне внутрішнє самопочуття неможливо вирішити і проблему КСУ, і проблему конституційного права, і проблему правової держави як такої.

Мені здається, що це очевидний висновок з нашої з вами розмови.